

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ବିଦ୍‌ସାର୍ଥୀ ଅଟ, ତୁମକୁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁତ୍ବ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଅଲୌକିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ବେହଦର ପାର୍ଟିଧାରୀ ମନେ କରି ଚାଲୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଥବା ସ୍ଥୂଳ ଦେହଧାରୀତ୍ବର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ, କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତ ମହାନତା ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଯେପରି ବାବା ସାରା ଦୁନିଆର ସେବା କରି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ବ ଭଳି ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସିବା ସମୟରେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାତ୍ବ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ବସିଛ ତ ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରି ଯେ ଆମେ ବାବା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକତ୍ବ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ବସିଛୁ । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର କଥା ହେଉଛି — ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ବାପ, ଟିଚର, ଗୁରୁ ରୂପେ ମିଳିଥିବା ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି ନୂଆ କଥା ତୁମେ ଶୁଣୁଛ । ତୁମେ କହୁଛ ବାବା ଆମେ ତ ଏହାକୁ କଳପ କଳପ ଶୁଣୁଛୁ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହୁ ଯେ, ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଢ଼ାଠା ଶୁଣୁଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନତ୍ବ ଦୃଢ଼ାଠା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସମ୍ପଦତି ଦେଉଛନ୍ତି । କ’ଣ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ? ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ଘରକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ ? ଏସବୁ କଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ମଶା ସଦୃଶ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଧର୍ମ ଓ ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ସବୁ ରହିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚିତ୍ର ଦୃଢ଼ାଠା ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ନକସା ଦୃଢ଼ାଠା ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ନା । ଏହା ଇଂଲଣ୍ଡ, ଏହା ଅମ୍ଳ.... ପୁଣି ସେହି ସ୍ଥାନ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ । ଚିତ୍ର ଦୃଢ଼ାଠା ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ସହଜ । ଗୋଟି-ଗୋଟି ଛାତ୍ରକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ମହିମା ମଧ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ହେଉଛି — ଶିବାୟ ନମଃ, ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ । ରଚିତା ପିତା ଘରର ମୁଖ୍ୟ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ନା । ସେ ହଦର ପିତା, ଇଏ ସାରା ବେହଦ ଘରର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଇଏ ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ରାଜକୀୟ ଛାତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ବ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ହିଁ ନିର୍ଗନ୍ଧ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ତାଙ୍କ ବିନା କାମ କିପରି ଚାଲିବ । ବସ୍ତ୍ର ସନତାନ ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ କାହିଁକି ନା ପୋଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ବସ୍ତ୍ର ହେବା ଦରକାର । କୃଷ୍ଣ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନତାନ ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବସ୍ତ୍ର ହିଁ ଏକଥା କହିବା ଶୋଭା ପାଉଛି । ପିଲାଙ୍କୁ କ’ଣ କେହି ବାବା ବୋଲି କହିବେ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ କାହା ଆଗରେ ବସିଛୁ । ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବହୁତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଛାତ୍ର ଯେଉଁଠି ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବା ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିଥା’ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତ ବାପ, ଶିକ୍ଷକ, ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଛନ୍ତି । ତୁମର ତ ଏକମାତ୍ର ବାପ-ଟିଚର-ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । ପଢୁଛନ୍ତି । କେବଳ ଲୋନ୍ରେ ରଥ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ସେ ତୁମ ପରି ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହାତ୍ବ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତୁମ ପରି ବୁଝୁଛି । ସମସ୍ତ ମହାନତା ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରଭୁ ଈଶ୍ଵର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବାକି ସବୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ଦେହଧାରୀତ୍ବ ଭୁଲିଯାଅ । ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଅଟ । ତୁମେ ବେହଦର ପାର୍ଟିଧାରୀ ଅଟ । ଏହି କଥା ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବାତ୍ବ ସେବାରେ ଲାଗିପଡୁଛନ୍ତି । ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରାଇବାର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ହରାଇ ପୁଣି ଯେବେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ବାବାତ୍ବ ତାକୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ରାଜ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକିବେ ନା ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ବାବା ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଭାରତବାସୀ ଏକ ଧର୍ମର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ । ତେବେ ନିର୍ଗତି ଯେତେବେଳେ ଏହି ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଥିବ ତେବେ ତ ବାବା ଆସି ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଯାହାକୁ ସାରା ଦୁନିଆ ଆଲଲା, ଗତ କହି ଡାକୁଛନ୍ତି, ସେ ତରାମା ଅନୁସାରେ କଳପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ବାବା ଆସି ସ୍ଥାପନାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ଦେବୀ-ଦେବତା... କ୍ଷତ୍ରିୟତ୍ବ ପାଇଁ କହୁନାହାନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେବୀ ଦେବତା ନମଃ କହୁଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା କ୍ଷତ୍ରିୟ ତ ୨ କଳା କମ୍ ହୋଇଗଲା ନା । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ସ୍ଵାର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ତ୍ରେତାକୁ ତ ନୂଆ

ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ହିଁ ଏକଦମ୍ ନୂଆ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ । ଏହା ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବୁ । ଏବେ ଆମେ ସେହି ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ । ଆମେ ସତ୍ୟନାରାୟଣତ୍ବର କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛୁ । ରାଜକୁମାର ହେବାର କଥା କହୁନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣତ୍ବ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ନାରାୟଣତ୍ବକୁ ଅଲଗା ଭାବୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନାରାୟଣତ୍ବର କୌଣସି ଜୀବନ କାହାଣୀ ତ ନାହିଁ । ଜଞ୍ଜାନର କଥା ବହୁତ ରହିଛି ନା । ସେଥିପାଇଁ ୭ ଦିନ ଦିଆଯାଇଛି । ୭ ଦିନ ଭଟ୍ଟୀରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକାଗ୍ରତା ପୂର୍ବକ ରହିବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ଆସି ଭଟ୍ଟୀରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଏଭଳି ତ ଭଟ୍ଟୀର ବାହାନା କରି ଅନେକ ଆସିଯିବେ । ମୁଖ୍ୟତଃ ସକାଳ ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପାଠପଢ଼ା ହୋଇଥାଏ । ଖରାବେଳେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଠିକ୍ ନଥାଏ । ରାତ୍ରିରେ ମଧ୍ୟ ୧୦ରୁ ୧୨ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଲୁଲୁ ଖରାପ ସମୟ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାଦରେ ରହି ସତତପ୍ରୟାନ ହେବା ପାଇଁ । ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ତ ସାରା ଦିନ କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ରହୁଛୁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ମଧ୍ୟ ଭଲ ଚାକିରୀ କରିବା ପାଇଁ ପୁଣି ପାଠ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପଢ଼ୁଛ ତେଣୁ ଯିଏ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେହି ଶିକ୍ଷକତ୍ବ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଆରକ୍ଷା, ଶିକ୍ଷକ ଭାବି ମନେ ପକାଇଲେ ତିନି ଜଣ ଏକତ୍ର ମନେ ପଡିବେ — ବାପ, ଚିତର, ଗୁରୁ । ତୁମ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଥିବାରୁ ତୁରନ୍ତ ମନେ ପଡିବା ଉଚିତ୍ । ଇଏ ଆମର ବାବା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସେ ସର୍ବବୋଧ ପିତା ଅଟନ୍ତି ଯାହାତ୍ବଠାରୁ ଆମେ ସଂଗ୍ରହ ସମ୍ପଦ୍ଧି ନେଉଛୁ । ଆମେ ସଂଗ୍ରହକୁ ନିଗ୍ରହ ଯିବୁ । ସଂଗ୍ରହର ସ୍ୱାଧୀନା ନିଗ୍ରହ ହେବ । ତୁମେ କେବଳ ଭର୍ତ୍ତ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବେ, ଚାରିଆଡେ ତୁମର ପ୍ରବାର ପ୍ରସାର ହେବ । ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଅଲୌକିକ ଧର୍ମ ଅଟେ - ଶ୍ରୀମତକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଅଲୌକିକ ସେବାରେ ଉତ୍ତର ରହିବା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିବେ ଯେ ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ମାଧ୍ୟମରେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମ କରୁଛ । ତୁମ ପରି ଅଲୌକିକ ସେବା ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ହିଁ ଏପରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରୁଛ । ତେଣୁ ଏପରି କର୍ମରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି ନା । ତୁମେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ୱାଧୀନ କରୁଛ । ସେମାନେ ତ ପଞ୍ଚାୟତକୁ ଏକତ୍ର କରି କେବଳ ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଗୁପ୍ତ ବେଶରେ କ'ଣ କରୁଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ ଅହିଂସକ ଯୋଦ୍ଧା । ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ଉତ୍ତମ ଅହିଂସକ ସେନା । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ହିଂସା ହେଉଛି କାମ ବିକାର, ଯାହା ଆତ୍ମାକୁ ପତିତ କରାଉଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଜିତିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନୁବାଚ — କାମ ମହାଗତରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଜଗତଜିତ୍ ଅଟନ୍ତି ନା । ଭାରତ ଜଗତଜିତ୍ ଥିଲା । ଏହି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ! ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାହାର ଲୋକେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ବିଶାଳ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବଡ଼ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥୀମାନଙ୍କର ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନ କରୁଛ । ତୁମେ ସମସ୍ତତ୍ବକୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ଆଉ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ସଂଗ୍ରହରେ ଅଶାନ୍ତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହିଷ୍କୃତ ଗାରୁଡ଼ନ ଅଫ୍ ଆଲ୍ଲା କୁହାଯାଉଛି । କେବଳ ବଗିଚା ତ ରହିବ ନାହିଁ, ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସଂଗ୍ରହର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ତୁମର ମନରେ ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଚିନ୍ତନ ଉଚିତ୍ ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ବାହାରର କୌଣସି ସୁଖକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ । ବରତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ବିଲୁଲୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଶଂଖୁର ଘରକୁ ଯାଉଛ । ଏହା ତୁମର ବାପ ଘର ଅଟେ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଦୁଇ ଜଣ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି, ଏକ ନିରାକାର ସର୍ବବୋଧ ପିତା, ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁଣି ସାକାର, ସେ ସାକାରରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଶଂଖୁର ଘର ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଯାଉଛ । ତାକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କର କୌଣସି ପୁରୀ ନଥାଏ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ବ ପୁରୀ, ତୁମେ ରାଜଯୋଗୀ ଅଟ । ତେବେ ନିଗ୍ରହ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବ ।

ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ । ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାଧାରୀ କହୁଛନ୍ତି ଯିଏକି ଅତି କମ୍ରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । କୌଣସି କର୍ମବନ୍ଧନ ନରହିଲେ ହିଁ ସେବାଧାରୀ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇପାରିବ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନିଗ୍ରହ ହେବା ଦରକାର । କର୍ମବନ୍ଧନ ଥିଲେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପିଲାମାନେ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି — ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଅଟେ, ଉପାୟ ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ, କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଭାରତର ପ୍ରଚାରୀନ ଯୋଗ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଯୋଗ ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଜଞ୍ଜାନ ଉଦ୍‌ପିଷ୍ଠ ଯାହା ବାବା ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ କ'ଣ ଯୋଗ ଶିଖାଇ ଥା'ନ୍ତି କି ? କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୁଣି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଚକ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କେତେ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ କୌଣସି ଚିତ୍ର ଆଦିକୁ ମନେ ପକାଇବା ଅନୁଚିତ୍ । ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଅ । କେଉଁଥିରେ ବୁଦ୍ଧି ନଲାଗୁ, ଲାଜନ୍ କଲିଅର୍ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ାର ସମୟ । ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ପାପ ନାଶ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରଥମେ ତୁମେ ଅଗରୀରୀ ଆସିଥିଲ, ପୁଣି ତୁମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ସର୍ବକର୍ମରେ ନିପୁଣ ଅଟ । ସେମାନେ ହଦର ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ହେଲ ବେହଦର ଅଭିନେତା । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଅନେକ ଥର ପାର୍ଟ କରିଛୁ । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ବେହଦର ମାଲିକ ହୋଇଛ । ଏହି ବେହଦର ନାଟକରେ ପୁଣି ଛୋଟ-ଛୋଟ ନାଟକ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଥର ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହା କିଛି ହୋଇଛି ତାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଅନ୍ତ

ପରମ୍ପରାସମ୍ମତ ସବୁ କିଛି ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ମୂଳବତନ, ସୁକ୍ଷ୍ମବତନ ଏବଂ ସୁଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ବାସ୍, ଆଉ କୌଣସି ଧାମ ସହିତ ତୁମର କାମ ନାହିଁ । ତୁମର ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ତାତ୍ପର୍ୟ ଯେବେ ସମୟ ଆସିବ ତେବେ ସେ ଆସିବେ । କରମାନୁଷ୍ଠାନରେ ଯେପରି ଆସିଛନ୍ତି, ସେପରି ପୁଣି ଆସିବେ । ଆମେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର କ'ଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବୁ । ତୁମକୁ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ମନେ ରହିବା ଦରକାର । ଚିତ୍ତ ଆଦି ସବୁ ଭୁଲି, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବରହମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଲିଙ୍ଗ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଲିଙ୍ଗ ସଦୃଶ କୌଣସି ଜିନିଷ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ସେ କିପରି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବେ । କ'ଣ ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତା ଲାଭେ ସ୍ବପିକାର୍ ରଖିବେ ଯେ ତୁମେ ଶୁଣିବ । ପ୍ରେରଣା ଦିଅନ୍ତା ତ କିଛି ହେଉ ନାହିଁ, ଏପରି ନୁହେଁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି । ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଦିଅନ୍ତା କଥା ହେଉଛି, ସେହିପରି ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତୁମ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ତାତ୍ପର୍ୟ ପାର୍ଟ ହିଁ ଦିବ୍ୟ ଅଲୌକିକ ଅଟେ । ପତିତରୁ ପାବନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋର ପାର୍ଟ ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ଆସିଥିଲେ ସେମାନେ ଆସିବେ, ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇଗଲା, ତାହା ଡ୍ରାମା, ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ଫରକ ନାହିଁ । ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥର ଖିଆଲ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆମର କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେଉଛି ପୁଣି ତ ପଦ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ଚୀବର କରିବା ଉଚିତ୍ । ସବୁ କିଛି ଡ୍ରାମା ଉପରେ ଛାଡି ଦେବା ଅନୁଚିତ୍ । ନିଜର ଯାଦର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖି ଓ ବୁଦ୍ଧି କର । ନୋଟ୍ କର ଆମର ଚାର୍ଟ ବହୁଛି, ତ କମ୍ ହେଉ ନାହିଁ ତ । ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏଠାରେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଙ୍ଗରେ ରହିଛ । ବାହାରେ ସବୁ କୁସଙ୍ଗ ଅଟେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଓଲଟା ହିଁ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କୁସଙ୍ଗରୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୁସଙ୍ଗରେ ପତି ନିଜର ଚାଲିଚଳଣ ଆଦି ସବୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ବେଶ ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ନିଜ ଧର୍ମର ଅପମାନ ଅଟେ । ଦେଖ କିପରି କେଶ ସଜାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ୧୦୦-୧୫୦ ଟଙ୍କା ଦେଉଛନ୍ତି କେବଳ କେଶ ସଜାଇବା ପାଇଁ । ଏହାକୁ ଅତି ଦେହ-ଅଭିମାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେମାନେ ପୁଣି କେବେ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିଲୁଲ୍ ସାଧାରଣ ହୁଅ । ଅଧିକ ଦାମର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିବା ଦିଅନ୍ତା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଥାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ହାଲୁକା କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ଭଲ ଜିନିଷ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆଣିଥାଏ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବନବାସରେ ଅଛ ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷରୁ ମୋହ ହଟାଇବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ସାଧାରଣ ରହିବାକୁ ହେବ । ବିବାହ ଆଦିରେ ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ରଙ୍ଗୀନ କପଡା ପିନ୍ଧିଯାଅ, ନାମକୁ ମାତ୍ର ପିନ୍ଧିଲି ପୁଣି ଘରକୁ ଆସି ଓହ୍ଲାଇ ଦେଲ । ତୁମକୁ ତ ବାଣୀରୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ଧଳାବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଛୋଟ-ବଡ଼ ସବୁ ସମସ୍ତେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ଅଟ । ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ହିଁ କଲ୍‌ସାଣ ରହିଛି । ବାସ୍ ଆମକୁ ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ ରହୁ ଯେ ମୋର କୌଣସି ଚାଲି-ଚଳଣି ଦେହ-ଅଭିମାନଯୁକ୍ତ ନ ହେଉ । ବହୁତ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଜିନିଷରେ ମମତା ରଖିବାର ନାହିଁ । କୁସଙ୍ଗ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ମେହନତ ଦିଅନ୍ତା ସମସ୍ତ କର୍ମ ବନ୍ଦନକୁ ସମାପ୍ତ କରି କର୍ମାତୀତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅତିକମ୍ରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହି ପ୍ରକୃତ ଈଶ୍ବରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ବେହଦର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ, ଜୀବନମୁକ୍ତ ହୁଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସୀମିତ ଭାବନାରେ ସ୍ଥିତ ଏବଂ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା — ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସ୍ଥିତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶାଳ ଭାବନାର ସ୍ଥିତି । ଦୈନିକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦିଅନ୍ତା ଅନେକ ପରକାରର କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ବା ସୀମା ଭିତରେ ରହିବାକୁ ପଡିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଦେହ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ସବୁ ପରକାରର ବନ୍ଧନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି କୁହାଯାଏ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହିଁ ଜୀବନମୁକ୍ତ, ସେହିପରି ଯେଉଁମାନେ ବେହଦର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଦୁନିଆର ତମୋଗୁଣୀ ବାତାବରଣ, ତମୋଗୁଣୀ ମନୋବୁଦ୍ଧିରୁ ସୁଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ତମୋଗୁଣୀ ବିଚାର ତରଙ୍ଗ ଏବଂ ମାୟାର ଆକରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଜୀବନମୁକ୍ତ ସ୍ଥିତି, ଯାହାର ଅନୁଭବ ସଂଗମସ୍ଥରେ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଶ୍ଚିତସ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିର ଚିହ୍ନ ହେଲା — ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟୀ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସ୍ଥିତି, ସେମାନଙ୍କୁ ନିକଟକୁ ବଞ୍ଚରଥ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***